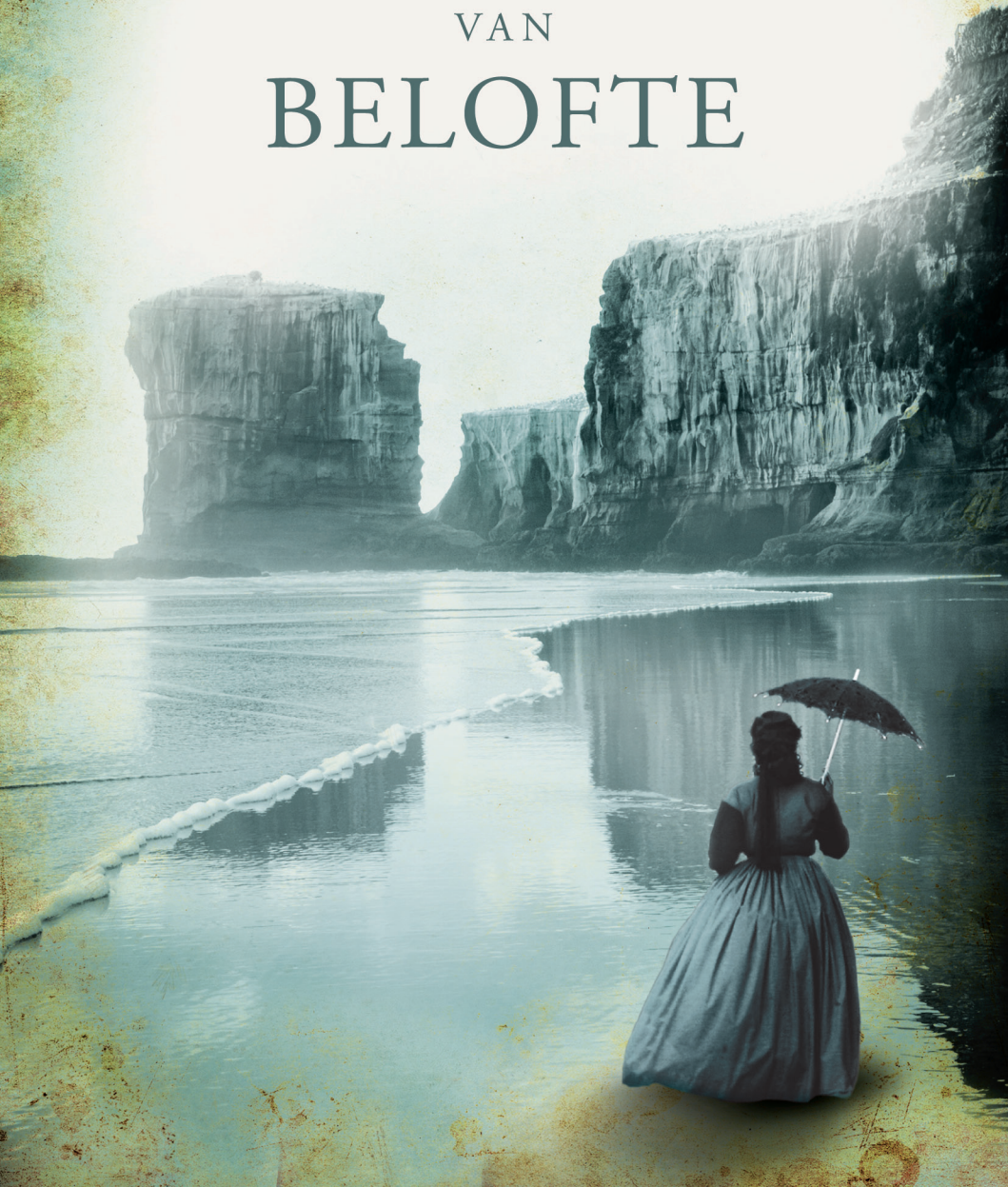

SARAH LARK

HET LAND
VAN
BELOFTE

SARAH LARK

HET LAND
VAN
BELOFTE

Oorspronkelijke titel *Im Land der weissen Wolke*
Copyright © 2007 Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Keulen
Copyright © 2012 voor deze uitgave:
De Kern, een imprint van Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Jolanda te Lindert
Omslagontwerp Hans Gordijn, Baarn
Omslagillustratie Thinkstock.com
Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn
ISBN 978 90 325 1344 3 | ISBN e-book 978 90 325 1345 0
NUR 302
Alle rechten voorbehouden

www.dekern.nl

1

De Anglicaanse Kerk in Christchurch, Nieuw-Zeeland, zoekt eerbare jonge vrouwen met ervaring in de huishouding en de opvoeding van kinderen, die bereid zijn een christelijk huwelijk aan te gaan met goed bekendstaande, bemiddelde leden van onze gemeente.

Helens blik bleef even rusten op de onopvallende advertentie op de laatste pagina van het kerkblad. De lerares had het blad even doorgenomen terwijl haar leerlingen met een grammaticaoefening bezig waren. Helen had liever een boek gelezen, maar ze werd regelmatig uit haar concentratie gehaald door de vragen van William. Ook nu weer keek de elfjarige jongen met zijn wilde bos haar op van zijn opdracht.

‘Moet het *dat* of *wat* zijn, juffrouw Davenport, in de derde alinea?’

Met een zucht schoof Helen het kerkblad opzij en legde de jongen voor de zoveelste keer deze week het verschil uit tussen een aanwijzend voornaamwoord en een betrekkelijk voornaamwoord.

William, de jongste zoon van haar werkgever Robert Greenwood, was een aardige jongen, maar niet echt slim. Hij had bij elke opdracht hulp nodig en vergat Helens uitleg sneller dan zij die kon geven. Het enige waar hij eigenlijk echt goed in was, was ontroerend hulpeloos om zich heen kijken en met zijn lieve stemmetje volwassenen paaien. Lucinda, Williams moeder, trapte daar iedere keer weer in. Als de jongen zich tegen haar aan vlijde en een of ander uitstapje voorstelde, schrapte Lucinda regelmatig alle bijlesuren die Helen had gepland. Daarom kon William nog steeds niet goed lezen en gingen zelfs de eenvoudigste rekensommen hem boven de pet. Er was dus geen sprake van dat de jongen ooit naar Eaton of Oxford zou kunnen, zoals zijn vader hoopte.

De zestienjarige George, Williams oudere broer, nam niet eens de moeite te doen alsof hij daar begrip voor had. Hij rolde demonstratief met zijn ogen en wees in het lesboek, waarin als voorbeeld precies dezelfde zin stond als die waarover William zich nu al een halfuur zijn hoofd brak. George, een slungelige jongen, was al klaar met zijn vertaalopdracht vanuit het Latijn. Hij werkte altijd heel snel, maar omdat hij de klassieke vakken saai vond, ging dat niet foutloos. George zou liever vandaag dan morgen

bij het im- en exportbedrijf van zijn vader gaan werken. Hij droomde van reizen naar verre landen en van expeditie naar de nieuwe markten in de koloniën die zich onder de heerschappij van koningin Victoria bijna elk uur ontsloten. George was een geboren koopman en gaf nu al blijk van zijn handelsgeest en maakte doelgericht gebruik van zijn grote charme. Af en toe slaagde hij er zelfs in Helen om zijn vinger te winden en de lessen in te korten. Ook vandaag probeerde hij dat, nadat William eindelijk had begrepen waar het om ging, of in elk geval wist waar hij het juiste antwoord moest noteren. Helen wilde George' schrift pakken om zijn werk te controleren, maar de jongen schoof het met een demonstratief gebaar opzij.

‘O juffrouw Davenport, wilt u zichzelf daar echt nog een keer mee martelen? Het is toch een veel te mooie dag om te leren! Laten we croquet gaan spelen. U zou aan uw techniek moeten werken, anders staat u tijdens het volgende tuinfeest wéér alleen maar om u heen te kijken en ziet geen van de jonge heren u staan. Dan vindt u nooit uw geluk door een huwelijk met een graaf en moet u zich tot uw dood aan hopeloze gevallen zoals Willy ergeren.’

Helen rolde met haar ogen, keek even naar buiten en fronste toen ze de donkere wolken zag. ‘Leuk bedacht, George, maar het ziet er heel dreigend uit. Tegen de tijd dat we hier alles hebben opgeruimd en in de tuin zijn, regent het pijpenstelen en dan ben ik helemaal niet meer aantrekkelijk voor adellijke heren. Hoe kom je eigenlijk op het idee dat ik zoiets ambieer?’ vroeg ze met een ongeïnteresseerde blik.

Dat kon ze heel goed. Als je als gouvernante bij een Londens gezin uit de upper class werkte, leerde je al gauw een pokerface op te zetten. Helens positie bij de Greenwoods was niet die van een familielid en ook niet die van een gewone bediende. Ze zat aan bij de gezamenlijke maaltijden en deed vaak mee met de vrijetijdsbestedingen van het gezin, maar toch paste ze ervoor op om ongevraagd haar mening te geven of zich op een andere manier opvallend te gedragen. Daarom kon er ook geen sprake van zijn dat Helen zich tijdens een tuinfeest onbekommerd onder de jongere gasten mengde, maar hield ze zich afzijdig, babbelde beleefd met de dames en hield onopvallend een oogje op haar pupillen. Natuurlijk keek ze ondertussen wel een enkele keer naar de jonge mannelijke gasten en vaak had ze korte, romantische dagdromen waarin ze met een knappe burggraaf of baronet door het park van zijn herenhuis wandelde, maar George had dit onmogelijk kunnen merken!

George haalde zijn schouders op. ‘Ja, maar u leest wél de huwelijksadvertenties!’ zei hij brutaal en hij wees met een vriendelijke blik naar het kerkblad.

Helen gaf zichzelf een standje omdat ze het blad opengeslagen naast haar lessenaar had laten liggen. Natuurlijk had de verveelde George er even in gekeken terwijl zij zich met William bezighield.

‘Bovendien bent u heel knap,’ zei George vleierend. ‘Dus waarom zou u niet met een baronet trouwen?’

Weer rolde Helen met haar ogen. Ze wist dat ze George een standje zou moeten geven, maar eigenlijk vond ze het ook wel vermakelijk. Als die jongen zo doorging, zou hij veel succes hebben bij de vrouwen; ook in de zakenwereld zou men zijn gevele wel kunnen waarderen. Maar of hij daar op Eaton veel aan had? Bovendien was Helen ongevoelig voor dit soort onhandige complimentjes. Ze wist dat ze geen klassieke schoonheid was. Ze had een gelijkmatig, maar niet erg opvallend gezicht, haar lippen waren een beetje te dun, haar neus was iets te scherp en haar kalme grijze ogen keken een beetje te sceptisch en te wijs de wereld in om de belangstelling van een rijke, jonge bon vivant te wekken. Helens mooiste uiterlijke kenmerk was haar steile, zijdeachtige, donkerbruine haar dat tot op haar heupen viel en waar een sprankje rood doorheen schemerde. Misschien had ze daarmee de aandacht op zich kunnen vestigen, als ze het los in de wind zou laten waaien, zoals veel meisjes deden tijdens de picknicks en tuinfeesten die Helen samen met de Greenwoods bezocht. De moedigste jonge lady's verklaarden tijdens een wandeling met hun bewonderaars dat ze het te warm hadden en zetten hun hoed af, of ze deden net alsof de wind die per ongeluk afblies als ze zich door een jonge man over het meer in Hydepark lieten roeien. Dan schudden ze hun haren los en haalden er de talloze linten en spelden uit zodat de mannen hun prachtige haar konden bewonderen.

Helen had dat nooit kunnen opbrengen. Als dochter van een pastoor van de Anglicaanse Kerk was ze heel streng opgevoed en al sinds ze een klein meisje was, droeg ze haar haren gevlochten en opgestoken. Bovendien had ze al op veel te jonge leeftijd volwassen moeten worden, omdat haar moeder overleed toen Helen twaalf was. Daarna had haar vader zijn oudste dochter zonder dralen belast met de huishouding en de opvoeding van haar zusje en twee broertjes. Pastoor Davenport had geen enkele interesse voor de huiselijke problemen; het enige waar hij belangstelling voor had, waren het werk voor zijn gemeente en de vertaling en verklaring van religieuze teksten. Alleen als Helen hem daarbij gezelschap hield, had hij aandacht aan haar besteed. Omdat een vlucht naar de studeerkamer van haar vader op de zolder de enige manier was om de luidruchtige drukte in hun woning te ontvluchten, was het bijna vanzelf gegaan dat Helen de Bijbel al in het Grieks kon lezen toen haar jongere broers met moeite hun

eerste leesboekjes doornamen. Ze schreef in haar keurige handschrift de preken van haar vader op en kopieerde de concepten van zijn artikelen voor het mededelingenblad van zijn grote gemeente in Liverpool. Veel tijd voor andere afleiding had ze niet. Terwijl Susan, Helens jongere zusje, de liefdadigheidsbazaars en kerkpicknicks vooral gebruikte om de notabelen van de gemeente te leren kennen, hielp Helen met de verkoop van allerlei producten, bakte taarten en schonk thee in. Met een voorspelbaar resultaat: Susan trouwde al op haar zeventiende met de zoon van een bekende arts, terwijl Helen na de dood van haar vader gedwongen was een baan als huisonderwijzeres aan te nemen. Van haar salaris betaalde ze bovendien mee aan de studies geneeskunde en rechten van haar beide broers. De erfenis van hun vader was niet voldoende om de jongens een gepaste opleiding te kunnen geven, vooral niet doordat de beide jongens niet echt hun best deden hun studie snel te voltooien. Helen werd weer boos toen ze eraan dacht dat haar broer Simon vorige week nog voor de zoveelste keer voor een tentamen was gezakt.

‘Omdat baronets meestal met baronessen trouwen,’ antwoordde ze een beetje boos op George’ vraag. ‘En wat dit betreft’ – ze wees naar het kerkblad – ‘heb ik het artikel en niet de huwelijksadvertentie gelezen.’

George zei niets, maar grijnsde veelzeggend. Het artikel ging over het gebruik van warmte bij de behandeling van reuma. Heel interessant natuurlijk voor de oudere gemeenteleden, maar hij wist zeker dat juffrouw Davenport nog geen last had van gewrichtspijnen.

In elk geval keek zijn lerares op de klok en besloot de middagles toch af te sluiten. Over een klein uur zou het avondeten worden opgediend. George had weliswaar nog geen vijf minuten nodig om zich voor het avondeten om te kleden en zijn haar te kammen, en Helen had daar maar iets langer voor nodig, maar het kostte altijd veel meer tijd om William uit zijn schoolkiel te krijgen die onder de inktvlekken zat en hem zijn nettere pak te laten aantrekken. Helen dankte de hemel dat het niet haar taak was zich bezig te houden met Williams uiterlijk, want dat deed een kindermisje.

De jonge gouvernante sloot het lesuur af met enkele algemene opmerkingen over het belang van grammatica, waar de beide jongens met een half oor naar luisterden. Meteen daarna sprong de jonge William enthousiast op, zonder nog één keer naar zijn schriften en schoolboeken te kijken.

‘Ik moet mammié laten zien wat ik heb gekleurd,’ zei hij, waardoor Helen werd opgezadeld met de taak alles op te ruimen. Ze kon het zich immers niet permitteren dat William in tranen naar zijn moeder vluchtte en haar een of andere verschrikkelijke onrechtvaardigheid van zijn lerares opdigde. George keek even naar Williams stuntelige tekening, waar hun

moeder straks natuurlijk heel lovend over zou zijn, en haalde gelaten zijn schouders op. Daarna ruimde hij snel zijn spullen op en liep ook het lokaal uit. Helen zag dat hij haar nog een medelijdende blik toewierp en dacht weer aan George' woorden van zo-even: als ze geen man zou vinden, moest ze zich de rest van haar leven ergeren aan hopeloze gevallen zoals Willy...

Helen pakte het kerkblad weer op. Eigenlijk wilde ze het weggooien, maar ze besloot het toch niet te doen. Bijna stiekem stopte ze het blaadje in haar tas en nam het mee naar haar kamer.

Robert Greenwood had niet veel tijd voor zijn gezin, maar de gezamenlijke avondmaaltijd met vrouw en kinderen was hem heilig. Dat de jonge gouvernante daar ook bij was vond hij geen probleem. Integendeel, hij vond het vaak opwindend juffrouw Davenport bij het gesprek te betrekken en haar mening te horen over de wereldgeschiedenis, literatuur en muziek. Juffrouw Davenport had duidelijk veel meer kennis van deze onderwerpen dan zijn echtgenote, wier klassieke opvoeding te wensen overliet. Lucinda's belangstelling beperkte zich tot de huishouding, de verafgoding van haar jongste zoon en haar werk in het damescomité van allerlei liefdadigheidsorganisaties.

Ook deze avond glimlachte Robert Greenwood vriendelijk toen Helen binnenkwam en nadat hij de jonge lerares beleefd had begroet, schoof hij haar stoel aan. Helen glimlachte terug, maar ze zorgde ervoor daarbij ook naar mevrouw Greenwood te kijken. Ze mocht op geen enkele manier de indruk wekken dat ze met haar werkgever flirtte, ook al was Robert Greenwood een bijzonder aantrekkelijke man. Hij was lang en slank, had een smal, intelligent gezicht en een onderzoekende blik in zijn bruine ogen. Zijn bruine driedelig pak met de gouden horlogeketting stond hem uitstekend en zijn manieren deden niet onder voor die van de heren uit de adellijke families met wie de Greenwoods omgingen. Helemaal geaccepteerd werden ze echter niet in deze kringen; men beschouwde hen als parvenu's. Robert Greenwoods vader had zijn florerende bedrijf vanuit niets opgebouwd en zijn zoon had hun welstand vergroot en geprobeerd maatschappelijk aanzien te verwerven. Daar had zijn huwelijk met Lucinda Raiford aan bijgedragen, doordat zij uit een adellijke familie stamde die helaas was verarmd. Dat kwam, werd in voornamen kringen gefluisterd, vooral door haar vaders voorliefde voor wedden en paardenrennen. Lucinda had er moeite mee haar burgerlijke positie te accepteren. Ze had de neiging om, als reactie op deze maatschappelijke neergang, een beetje te pronken, zodat de ontvangsten en de tuifiteiten van de Greenwoods altijd een beetje overvloediger uitpakt dan vergelijkbare gebeurtenissen bij andere nota-

belen in de Londense society. De andere dames genoten ervan, maar toch roddelden ze erover.

Ook vandaag, tijdens de gebruikelijke avondmaaltijd met het gezin, had Lucinda zich weer iets te feestelijk uitgedost. Ze droeg een elegante jurk van seringenpaarse zijde en haar kamenier was waarschijnlijk urenlang bezig geweest met haar kapsel. Lucinda babbelde over een bijeenkomst van het damescomité van het plaatselijke weeshuis waar ze die middag bij aanwezig was geweest, maar ze kreeg niet veel respons, omdat Helen en meneer Greenwood zich hier niet bijzonder voor interesseerden.

‘En wat hebben jullie gedaan, deze heerlijke dag?’ vroeg mevrouw Greenwood ten slotte aan haar gezin. ‘Jou hoef ik dat natuurlijk niet te vragen, Robert, jij hebt je vermoedelijk alleen maar beziggehouden met zaken, zaken en zaken.’ Ze keek haar man aan met een blik die waarschijnlijk liefdevol begrip had moeten uitstralen.

Mevrouw Greenwood was van mening dat haar echtgenoot te weinig aandacht schonk aan haar en haar maatschappelijke verplichtingen. Nu vertrok hij ontstemd zijn gezicht en waarschijnlijk lag er een onvriendelijke opmerking op het puntje van zijn tong. Het was aan zijn zaken te danken dat hij niet alleen zijn gezin kon onderhouden, maar ook Lucinda’s lidmaatschap van de diverse comités mogelijk kon maken. Helen geloofde tenminste niet dat mevrouw Greenwoods overweldigende organisatorische talent hier debet aan was; het was alleen te danken aan de gulle gaven van haar echtgenoot.

‘Ik heb een bijzonder interessant gesprek gevoerd met een wolproducent uit Nieuw-Zeeland en...’ begon Robert met een blik op zijn oudste zoon, maar Lucinda praatte gewoon door.

Deze keer keek ze William met haar welwillende glimlach aan. ‘En jullie, lieve zonen van me? Hebben jullie gespeeld? William, lieve schat van me, jij hebt George en juffrouw Davenport zeker weer met croquet verslagen?’

Helen keek gespannen naar haar bord, maar zag uit haar ooghoek dat George op zijn kenmerkende manier omhoog keek, alsof hij een begripvolle engel te hulp riep. William was er inderdaad één keer in geslaagd meer punten te scoren dan zijn oudere broer, maar toen was George zwaar verkouden geweest. Meestal sloeg zelfs Helen de bal beter tussen de doelpalen door dan William, hoewel ze vaak expres onhandig deed om de jongen te laten winnen. Mevrouw Greenwood vond dat prettig, maar meneer Greenwood berispte haar als hij dat merkte.

‘De jongen moet maar leren dat het leven niet gemakkelijk is voor slapelingen,’ zei hij streng. ‘Hij moet leren verliezen, want alleen dan zal hij uiteindelijk zegevieren!’

Helen betwijfelde of William ooit zou zegevieren, op welk gebied dan ook, maar haar kortstondige gevoel van medelijden met de ongelukkige jongen vervloog meteen toen hij zijn mond opendeed.

‘Ach mammié, juffrouw Davenport heeft ons helemaal niet laten spelen!’ zei hij met een zorgelijke blik. ‘We hebben de hele dag binnen gezeten en hebben alleen maar geleerd, geleerd en geleerd!’

Natuurlijk keek mevrouw Greenwood Helen meteen met een afkeurende blik aan. ‘Is dat waar, juffrouw Davenport? U weet toch dat de kinderen frisse lucht nodig hebben! Op deze leeftijd kunnen ze echt niet de hele dag met hun neus in de boeken zitten!’

Helen was woedend, maar ze mocht William niet van een leugen betichten.

Tot haar opluchting bemoeide George zich ermee. ‘Dat is helemaal niet waar! William heeft zoals elke dag na de lunch een wandeling gemaakt. Maar omdat het een beetje regende, wilde hij niet naar buiten. De nanny heeft hem zelfs een keer om het park moeten slépen, maar voor de mid-dagles zijn we niet meer aan croquet toegekomen.’

‘In plaats daarvan heeft William gekleurd,’ zei Helen in een poging een ander onderwerp aan te snijden. Misschien zei mevrouw Greenwood wel dat het een tekening was die in een museum thuishoorde en vergat ze het uitstapje. Maar dat gebeurde helaas niet.

‘Maar toch, juffrouw Davenport, als het weer tussen de middag niet meewerkt, moet u ’s middags maar een korte pauze inlassen. In de kringen waar William zich in de toekomst zal bewegen, zijn fysieke capaciteiten bijna even belangrijk als geestelijke bagage.’

William leek het wel leuk te vinden dat zijn lerares een standje kreeg. Daardoor dacht Helen weer aan die advertentie.

George leek Helens gedachten te lezen. Alsof het gesprek tussen William en zijn moeder helemaal niet had plaatsgevonden, ging hij in op de laatste opmerking van zijn vader. Dat trucje had Helen vader en zoon al vaker zien uithalen en meestal had ze bewondering voor die elegante overgang. Deze keer maakte George’ opmerking haar echter aan het blozen.

‘Juffrouw Davenport heeft belangstelling voor Nieuw-Zeeland, papa.’

Helen slikte moeizaam toen iedereen naar haar keek.

‘Echt waar?’ vroeg Robert Greenwood kalm. ‘Overweegt u emigratie?’ Hij glimlachte. ‘Dan is Nieuw-Zeeland een goede keuze. Geen bovenmatige hitte en geen van malaria vergeven moerassen zoals in India. Geen bloeddorstige inheemsen zoals in Amerika en geen telgen van criminele kolonisten zoals in Australië.’

‘Is dat zo?’ vroeg Helen. Ze vond het prettig dat ze het gesprek weer op

een neutraal onderwerp kon brengen. ‘Werd Nieuw-Zeeland niet ook door gevangenen bevolkt?’

Meneer Greenwood schudde zijn hoofd. ‘Nee hoor! De gemeenschappen daar zijn vrijwel geheel door keurige Britse christenen gesticht en tegenwoordig is dat nog steeds zo. Waarmee ik natuurlijk niet wil zeggen dat daar geen twijfelachtige figuren rondlopen. Vooral de kampen van de walvisjagers aan de westkust zitten vol schurken en ook de ploegen schaapscheerders zullen niet louter uit mannen van eer bestaan. Maar Nieuw-Zeeland is zeer zeker geen vergaarbak van maatschappelijk uitschot. De kolonie is vrij jong en is nog maar een paar jaar zelfstandig.’

‘Maar de inheemsen zijn gevaarlijk!’ zei George. Kennelijk wilde hij met zijn kennis pronken en Helen wist van de lessen dat hij een voorliefde en bovendien een uitstekend geheugen had voor oorlogszuchtige verhandelingen. ‘Tot voor kort vonden er toch nog vechtpartijen plaats, papa? Je vertelde een keer dat alle wol van een van je zakenpartners werd verbrand.’

Met een goedkeurend knikje naar zijn zoon zei meneer Greenwood: ‘Inderdaad, George, maar dat is voorbij. In feite al tien jaar, hoewel er nog weleens schermutselingen plaatsvinden. In feite ging het ook niet om de aanwezigheid van de kolonisten, want wat dat betreft waren de inheemsen altijd heel inschikkelijk. Het ging vooral over de verkoop van land. Niemand kan immers uitsluiten dat onze landgenoten een stamhoofd hebben bedrogen. Maar sinds de koningin onze goede Captain Hobson daar als luitenant-generaal naartoe heeft gestuurd, komen die schermutselingen niet meer voor. Die man is een geniale strateeg. In 1840 heeft hij zesenvestig stamhoofden een verdrag laten ondertekenen waarin zij verklaren dat ze onderdaan zijn van de koningin. Sindsdien heeft de Kroon bij alle landverkoop het recht van voorkoop. Helaas heeft niet iedereen meegedaan en ook houden niet alle kolonisten de vrede in stand. Maar in principe is het een veilig land. U hoeft dus niet bang te zijn, juffrouw Davenport!’ Meneer Greenwood gaf Helen een knipoogje.

Mevrouw Greenwood fronste. ‘U overweegt toch niet echt om Engeland te verlaten, juffrouw Davenport?’ vroeg ze gemelijk. ‘U bent toch niet serieus van plan te reageren op de advertentie die onze pastoor in het gemeenteblad heeft geplaatst? Tegen het uitdrukkelijke advies van ons damescomité in, dat moet ik benadrukken!’

Helen begon alweer te blozen.

‘Wat voor advertentie?’ vroeg Robert met zijn blik op Helen gericht.

Ze treuzelde met antwoord geven. ‘Ik... Ik weet niet precies waar het om gaat. Het was maar een kort berichtje.’

‘Een gemeente in Nieuw-Zeeland zoekt trouwlustige meisjes,’ zei George

tegen zijn vader. ‘Het lijkt erop dat er in dit Zuidzeeparadijs een vrouwen-tekort is.’

‘George!’ riep mevrouw Greenwood afkeurend uit.

Meneer Greenwood lachte. ‘Zuidzeeparadijs? Weet je, het klimaat daar is ongeveer hetzelfde als in Engeland,’ verbeterde hij zijn zoon. ‘Maar toch is het geen geheim dat er in de overzeese gebieden meer mannen dan vrouwen zijn. Afgezien misschien van Australië, waar het vrouwelijke uitschot van de maatschappij is terechtgekomen: oplichtsters, dievegges, hoe... eh, meisjes van lichte zeden. Maar wat vrijwillige emigratie betreft zijn vrouwen minder avontuurlijk dan de heren der schepping. Óf ze gaan samen met hun echtgenoot, óf ze gaan niet. Een typische karaktertrek van het zwakke geslacht.’

‘Inderdaad!’ beaamde mevrouw Greenwood.

Helen beet op haar tong, want zij was helemaal niet overtuigd van de mannelijke superioriteit. Daarvoor hoefde ze alleen maar naar William te kijken of aan de zich eindeloos voortslepende studie van haar broers te denken. Helen had op haar kamer zelfs een boek verstopt van de voorvechtster voor vrouwenrechten, Mary Wollstonecraft, maar dat kon ze natuurlijk niet vertellen, omdat mevrouw Greenwood haar dan meteen zou ontslaan. ‘Het is tegen de vrouwelijke natuur om zonder mannelijke bescherming aan boord te gaan van smerige emigrantenschepen, in vijandelijke landen te gaan wonen en misschien zelfs werkzaamheden te verrichten die God aan de mannen heeft voorbehouden. Trouwens, christelijke vrouwen naar de overzeese gebieden sturen om ze daar uit te huwelijken grenst bijna aan vrouwenhandel!’

‘Ach, ze sturen die vrouwen er niet onvoorbereid naartoe,’ zei Helen. ‘De advertentie gaat ervan uit dat er eerst schriftelijk contact wordt gelegd. En er was uitdrukkelijk sprake van goed bekendstaande, bemiddelde heren.’

‘Ik dacht dat u die advertentie niet echt had gezien,’ zei meneer Greenwood spottend, maar met een toegeeflijke glimlach die de scherpte van zijn woorden wegnam.

Helen bloosde weer. ‘Ik... eh, misschien heb ik hem wel even gelezen...’ George grijnsde.

Het leek alsof mevrouw Greenwood de korte woordenwisseling niet eens had gehoord. Ze was allang bezig met een ander aspect van de Nieuw-Zeelandse problematiek. ‘Veel vervelender dan het zogenaamde vrouwen-tekort in de koloniën lijkt mij het dienstbodeprobleem,’ zei ze. ‘Daar hebben we vandaag in het weeshuiscomité uitvoerig over gedebatteerd. Kennelijk vinden de betere gezinnen in... Hoe heet die plaats ook alweer?’

Christchurch? Hoe dan ook, ze kunnen daar geen geschikt personeel vinden. Vooral dienstmeisjes zijn moeilijk te krijgen.'

'Wat doorgaans als een bijverschijnsel van het algemene vrouwentekort kan worden beschouwd,' zei meneer Greenwood.

Helen onderdrukte een glimlach.

'In elk geval zal ons comité daar een paar van onze weesmeisjes naartoe sturen,' zei Lucinda. 'We hebben vier of vijf rechtschapen kleintjes van een jaar of twaalf die oud genoeg zijn om zelf de kost te verdienen. In dit land is het bijna onmogelijk een baan voor ze te vinden, omdat de mensen hier liever wat oudere meisjes aannemen. Maar daar zullen ze heel blij met ze zijn.'

'Dat vind ik meer op vrouwenhandel lijken dan die huwelijksbemiddeling,' zei haar echtgenoot.

Lucinda keek hem met een giftige blik aan. 'Wij handelen alleen maar in het belang van de meisjes zelf,' zei ze en ze vouwde haar servet op.

Helen betwijfelde dat. Waarschijnlijk had men amper de moeite genomen deze kinderen zelfs maar de minste vaardigheden aan te leren die je van een dienstmeisje in een welvarend gezin verwacht. Dus zouden ze die arme meisjes hoogstens als keukenhulpje kunnen gebruiken, maar de kokkin zou natuurlijk liever een sterke boerenmeid hebben dan een ondervoed meisje van twaalf uit het armenhuis.

'In Christchurch hebben de meisjes uitzicht op een goede positie. En wij sturen ze natuurlijk alleen naar bemiddelde gezinnen.'

'Natuurlijk,' zei Robert spottend. 'Ik ben ervan overtuigd dat jullie met de toekomstige werkgevers van die meisjes even uitgebreid zullen corresponderen als de trouwlustige jonge dames met hun toekomstige echtgenoot.'

Mevrouw Greenwood fronste geïrriteerd haar voorhoofd. 'Je neemt me niet serieus, Robert!' zei ze boos tegen haar man.

'Natuurlijk neem ik je wel serieus, lieveling,' Meneer Greenwood glimlachte. 'Ik kan het eerbiedwaardige weeshuiscomité toch alleen maar de beste en zuiverste bedoelingen toeschrijven? Bovendien zijn jullie vast niet van plan die kleine pupillen van jullie zonder toezicht naar de overzeese gebieden te sturen. Misschien bevindt zich onder de trouwlustige jonge dames wel een betrouwbare persoon die zich om die meisjes wil bekommeren, in ruil voor een kleine bijdrage van het comité aan de overtocht.'

Mevrouw Greenwood reageerde hier niet op en Helen keek weer strak naar haar bord. Ze had vrijwel geen hap gegeten van het smakelijke vlees waar de kokkin waarschijnlijk de halve dag mee bezig was geweest, maar ze had de onderzoekende en geamuseerde blik waarmee meneer Green-

wood haar bij zijn laatste opmerking had aangekeken wel gezien. Dit alles riep totaal nieuwe vragen op. Helen had bijvoorbeeld niet stilgestaan bij het feit dat een overtocht naar Nieuw-Zeeland natuurlijk betaald moest worden. Kon je daar zonder schuldgevoel je toekomstige echtgenoot voor laten opdraaien? Of verkreeg hij daardoor al rechten op een vrouw op wie hij eigenlijk pas recht had nadat ze elkaar in levenden lijve het jawoord hadden gegeven?

Nee, dat hele gedoe over Nieuw-Zeeland was gekkenwerk. Ze kon het beter vergeten. Het was niet voor haar weggelegd om een eigen gezin te hebben. Of wel?

Nee, ze moest er maar niet meer aan denken!

Maar in werkelijkheid dacht Helen Davenport de volgende dagen nergens anders meer aan.

2

‘Wilt u de kudde meteen zien of zullen we eerst iets drinken?’

Lord Terence Silkham begroette zijn bezoeker met een stevige handdruk, die Gerald Warden niet minder stevig beantwoordde. Lord Silkham had niet goed geweten wat hij zich moest voorstellen bij de man die de fokvereniging in Cardiff hem had aangeraden als ‘schapenbaron’ uit de overzeese gebieden. Maar wat hij nu zag beviel hem wel. De man droeg voor het weer in Wales praktische, maar ook modieuze kleding. Zijn rijbroek had een elegante snit en was gemaakt van een goede kwaliteit stof en zijn regenjas kwam uit Engeland. Hij had heldere blauwe ogen en een groot, enigszins hoekig gezicht dat gedeeltelijk werd bedekt door een hoed met een brede rand, die kenmerkend was voor deze omgeving. Daaronder was zijn dikke bruine haar te zien, niet korter of langer dan in Engeland gebruikelijk was. Kortom, niets aan het uiterlijk van Gerald Warden deed ook maar een heel klein beetje denken aan de ‘cowboys’ uit de stuiverromans die sommige dienstmeisjes van zijn lordship – en tot zijn ontzetting van zijn echtgenote ook zijn ongetrouwde dochter Gwyneira! – af en toe lazen. De producenten van die prulboekjes beschreven bloeddorstige gevechten tussen Amerikaanse kolonisten en door haat verteerde inboorlingen, en de schutterige tekeningen vertoonden vermetele jongemannen met lang ongekamd haar, een stetson, een leren broek en vreemd gevormde laarzen waaraan opschepperig lange sporen waren bevestigd. Bovendien grepen

de veedrijvers snel naar hun wapen, dat een Colt werd genoemd en in een holster aan hun slappe riem werd gedragen.

De gast van Lord Silkham droeg echter geen wapen aan zijn riem, maar een heupflesje whisky dat hij nu opende en zijn gastheer aanbood.

‘Ik zou zeggen, laten we eerst even een opkikkertje nemen,’ zei Gerald Warden met een diepe, aangename stem die gewend was instructies te geven. ‘We kunnen wel wat drinken nadat ik de schapen heb gezien. Wat dat betreft kunnen we beter vertrekken voor het weer gaat regenen. Hier, alstublieft.’

Silkham knikte en nam een forse teug uit de fles. Voortreffelijke Schotse whisky! Geen goedkope rommel. Ook dat nam de lange, roodharige lord in voor zijn bezoeker. Hij knikte naar Gerald, pakte zijn hoed en zijn rijzweep en floot zachtjes. Alsof ze hierop hadden gewacht, stoven drie levendige, zwart- en bruin-witte herdershonden uit de hoeken van de stal waarin ze beschutting tegen het onbestendige weer hadden gezocht. Zo te zien wilden ze dolgraag met de ruiters mee.

‘Bent u niet gewend aan de regen?’ vroeg Lord Silkham terwijl hij zijn paard besteeg. Een bediende had zijn sterke jachtpaard voorgeleid toen hij Gerald Warden had begroet. Gerald’s paard leek nog fris, hoewel hij die ochtend de lange rit tussen Cardiff en Powys al had afgelegd. Vast en zeker een huurpaard, maar ongetwijfeld uit een van de beste stallen van de stad. Alweer een aanwijzing voor de reden van de term ‘schapenbaron’. Warden was zeker niet van adel, maar leek wel rijk te zijn.

Nu lachte hij en hij liet zich in het zadel van een elegant bruin paard glijden. ‘Integendeel, Silkham, integendeel.’

Lord Silkham slikte, maar besloot de man die respectloze aanspreektitel niet kwalijk te nemen. Waar de man ook vandaan kwam, kennelijk waren een ‘milord’ en een ‘milady’ een onbekende soort.

‘Wij hebben ongeveer driehonderd regendagen per jaar. Feitelijk is het weer in de Canterbury Plains precies als hier, in elk geval in de zomer. De winters zijn zachter, maar dat is uitstekend voor een perfecte wolkwaliteit. En het goede gras maakt de schapen vet, en we hebben gras in overvloed, Silkham! Hectares vol! De Plains zijn een paradijs voor veefokkers.’

In dit seizoen had men in Wales niet te klagen over een gebrek aan gras. Het weelderige groen lag als een zijden tapijt op de heuvels, tot ver in de bergen. Ook de wilde pony’s konden daar nu van genieten, zodat ze niet naar de dalen hoefden te gaan om van Silkham’s grasland te snoepen. Zijn schapen vraten zich kogelrond. Met welgevallen bekeken de mannen een kudde drachtige ooiën die in de buurt van het herenhuis waren gebracht om te lammeren.

‘Schitterende dieren!’ zei Gerald Warden lovend. ‘Robuuster dan Romneys en Cheviots, terwijl ze toch ongeveer dezelfde kwaliteit wol leveren!’

Silkham knikte. ‘Welsh Mountain-schape. ’s Winters lopen ze gedeeltelijk vrij in de bergen. Waar ligt uw herkauwersparadijs? U moet het me niet kwalijk nemen, maar Lord Bayliff had het alleen over “de overzeese gebieden”.’

Lord Bayliff was de voorzitter van de schapenfokvereniging en had Warden in contact gebracht met Silkham. De schapenbaron, zo had in een brief gestaan, overwoog een paar stamboekschape te kopen om daarmee zijn eigen ras in de overzeese gebieden te veredelen.

Warden begon bulderend te lachen. ‘En dat is een weids begrip! Laat me raden... Waarschijnlijk zag u al voor u dat uw schape ergens in het wilde westen door indianen met pijlen werden doorboord! Maakt u zich maar geen zorgen, hoor! De beesten blijven in elk geval binnen het Britse Rijk. Mijn landgoed ligt in Nieuw-Zeeland, in de Canterbury Plains op het Zuidereiland. Grasland zo ver het oog reikt! Ziet er precies zo uit als hier, alleen groter, Silkham, ongelooflijk veel groter!’

‘Nou, dit kun je anders ook niet echt een keuterboerderij noemen!’ zei Lord Silkham verontwaardigd. Wat dacht die vent wel om zijn boerderij af te doen als een onbeduidend bedrijfje? ‘Ik bezit ruim dertig hectare weiland!’

Gerald Warden grijnsde weer. ‘Kiward Station heeft er ongeveer vierhonderd,’ zei hij triomfantelijk. ‘Nog niet alles is echter ontgonnen, daarvoor moeten we nog wel wat werk verzetten. Toch is het een prachtig landgoed. En als daar een goed schapenras bij komt, wordt het ooit nog eens een goudmijn. Romney en Cheviot, gekruist met Welsh Mountain – daarin ligt de toekomst, geloof me maar!’

Silkham wilde hem niet tegenspreken. Hij was een van de beste schapenfokkers van Wales, misschien zelfs wel van Groot-Brittannië. Door hem gefokte schape zouden elke kudde verbeteren. Inmiddels zag hij ook de eerste exemplaren die hij voor Warden in gedachten had. Het waren allemaal jonge ooiën die nog niet gelammerd hadden, plus twee jonge rammen van superieure afkomst.

Lord Silkham floot de honden, die meteen begonnen om de schape, die verspreid over een gigantisch weiland liepen te grazen, bijeen te drijven. Ze renden op vrij grote afstand om de schape heen en zorgden er bijna onmerkbaar voor dat ze in een directe lijn in de richting van de mannen liepen. Toch joegen de honden de dieren niet zo op dat ze begonnen te rennen. Zodra ze in de gewenste richting liepen, gingen de honden liggen en hielden de schape in de gaten om te voorkomen dat er een de verkeerde kant op liep. Als dat gebeurde greep een van de honden meteen in.

Gerald Warden keek gefascineerd naar het zelfstandige werk van de honden. ‘Ongelooflijk! Welk ras is dat? Zijn het sheepdogs?’

Silkham knikte. ‘Bordercollies. Ze hebben het drijven in hun bloed en hoeven amper opgeleid te worden. En deze hier zijn niet eens de beste. U zou Cleo eens moeten zien, een teefje dat de ene trial na de andere wint!’ Silkham keek zoekend om zich heen. ‘Waar is ze eigenlijk? Ik wilde haar meenemen. Dat heb ik mijn lady tenminste beloofd. Zodat Gwyneira niet weer... O nee!’ De lord had om zich heen gekeken op zoek naar de hond, maar zijn blik bleef rusten op een ruiter die vanuit de richting van het woonhuis naar hem toe kwam. Paard en ruiter namen niet de moeite tussen de groepjes schapen door te lopen of de hekken te openen. Het sterke bruine paard sprong zonder aarzelen over alle hekken en muren heen die Silkham weilanden omheinden. Toen hij dichterbij kwam zag Warden ook de kleine zwarte schaduw die haar uiterste best deed paard en ruiter bij te houden. De hond sprong nu en dan over de hindernissen heen, maar kroop soms ook onder de laagste dwarsbalk door. Het kwispelende, geestdriftige beest rende eindelijk voor paard en ruiter uit en nam meteen de leiding van de drie honden. Ondertussen leken de schapen gedachten te kunnen lezen. Alsof het teefje een commando had gegeven, formeerden ze zich tot een gesloten groep en bleven keurig voor de mannen staan, zonder ook maar van enige opwindning blijk te geven. Ze begonnen rustig weer te grazen, bewaakt door Silkham’s drie herdershonden. Het teefje wilde een complimentje en rende naar Silkham toe. Ze leek over haar hele vriendelijke hondengezicht te stralen. Toch keek het teefje niet echt naar de mannen, maar hield ze haar blik gericht op de ruiter op het bruine paard dat achter de mannen bleef staan.

‘Goedemorgen, papa!’ zei een heldere stem. ‘Ik wilde je Cleo brengen. Ik dacht dat je haar misschien nodig had.’

Gerald Warden keek op naar de jongen en wilde net iets lovends zeggen over zijn elegante rijstijl toen de woorden hem in de keel bleven steken. Hij zag het dameszadel, een donkergrijze versleten rij-japon en bovendien het dikke, slordig in de nek samengebonden, vuurrode haar. Misschien had het meisje haar haren voor de rit opgestoken, zoals gebruikelijk was, maar veel moeite kon ze daar niet voor hebben gedaan. Aan de andere kant zou waarschijnlijk elke wrong tijdens de wilde rit zijn losgeraakt.

Lord Silkham leek niet erg enthousiast. Opeens dacht hij eraan het meisje voor te stellen. ‘Meneer Warden, mijn dochter Gwyneira. En haar teefje Cleopatra, de reden van uw komst. Wat doe je hier, Gwyneira? Als ik me goed herinner, vertelde je moeder dat je vanmiddag Franse les hebt.’

Normaal gesproken kende Lord Silkham het rooster van zijn dochter

niet uit zijn hoofd, maar Madame Fabian, Gwyneira's Franse huislerares, was bijzonder allergisch voor honden. Lady Silkham bleef haar echtgenoot er dus aan herinneren dat hij Cleo voordat de lessen begonnen bij zijn dochter weg moest halen. Dat was niet eenvoudig. Het teefje hing als een klit aan haar vrouwtje en was alleen door bijzonder interessante drijfopdrachten weg te lokken.

Gwyneira haalde met een bekoorlijk gebaar haar schouders op. Ze zat keurig rechtop maar ontspannen en zelfverzekerd op haar paard en ze hield de teugels van haar kleine, stevige merrie beheerst in haar hand. 'Dat was de afspraak, ja. Maar die arme Madame kreeg een ernstige astma-aanval. We moesten haar naar bed brengen, ze kon geen woord zeggen. Waarom ze daar steeds weer last van heeft... Moeder let er zo goed op dat geen beest bij haar in de buurt komt.'

Gwyneira probeerde ontspannen te kijken en net te doen alsof ze het erg vond, maar haar sprekende gezicht verried een zekere triomf. Warden had nu tijd om het meisje beter te bekijken. Ze had een heel lichte huid met aanleg voor zomersproeten en een hartvormig gezichtje dat zonder haar brede mond met volle lippen onschuldig en lief zou hebben geleken. Maar vooral haar grote, bijzonder blauwe ogen waren opvallend. Indigoblauw, wist Gerald Warden. Zo heette de kleur in de verfdoois waarmee zijn zoon een groot deel van zijn tijd verdeed.

'En Cleo is niet toevallig nog een keer door de salon gelopen nadat het dienstmeisje elke hondenhaar daar had weggehaald voordat madame uit haar vertrekken kwam?' vroeg Silkham streng.

'O, volgens mij niet,' zei Gwyneira met een glimlach die haar ogen een nog warmere kleur gaf. 'Ik heb haar voor het lesuur zelf naar de stal gebracht en haar verteld dat ze daar op me moest wachten. En ze zat nog voor Igraine's box toen ik terugkwam. Maar of ze iets vermoed heeft? Honden zijn nu eenmaal heel gevoelig.'

Lees verder in

HET LAND VAN BELOFTE